

[Økonomiministeren.]

vundet, og fremkomme med forslag til ændringer, og det er simpelt hen resultatet af denne arbejdsgruppes drøftelser, som er fremlagt her. Det står så til udvalgsbehandlingen at se, i hvilken grad vi kan enes om sådanne ændringer.

Jeg skal sluttelig sige til hr. Knud Jespersen, at hans tanker om gældsmoratorium ikke er noget, der kan passes ind under denne lov. Det må køre på et helt eget spor, hvis hr. Knud Jespersen vil forfølge en sådan tanke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om den sociale pensionsfond.

(Lovforslag nr. 40. Fremsat 18/10 74).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Eva Gredal (S):

Ved fremsættelsen af forslaget til lov om den sociale pensionsfond i 1970 blev det bl. a. af den socialdemokratiske ordfører udtalt, at denne lov havde et andet formål end lige det sociale, idet den også, som det stod i bemærkningerne til lovforslaget, var et led i en række forslag, der skulle tilvejebringe bedre ligevægt både på kapitalmarkedet og i økonomien. Det er åbenbart denne linje, regeringen nu fortsætter med, når man fortsat vil opkræve 2 pct. i bidrag til fonden, uden at pensionisterne vil komme til at mærke nogen udbetaling før i 1982. Udbe-

talingen var i den lovgivning, vi vedtog i 1970, lovet i 1976. Man kan også se i den skriftlige fremsættelsestale, at dette forslag er et led i det økonomiske forlig.

Ved behandlingen af loven i 1970 stillede socialdemokratiet forslag om, at udbetalingerne fra fonden skulle ske i umiddelbar fortsættelse af opkrævningen af midlerne, for at de daværende pensionister kunne få glæde af det. Dette blev nedstemt. Endnu en gang er vi nu udsat for, at pensionisterne ikke vil få et ventet beløb udbetalt.

Endvidere stillede vi forslag om, at den fond, der blev dannet, fik en aktiv økonomisk funktion derved, at det blev hypotekbanken, der skulle administrere loven, og at midlerne kunne lånes ud til erhvervslivet og til kommunerne. Det var uhyre rimeligt, om vi i dag havde haft en fond af denne beskaffenhed, som kunne sætte ind med en støtte til erhvervsliv og kommuner og derved være med til at afhjælpe en del af den uhygelige arbejdsløshed, vi har i dag. Men også dette forslag blev nedstemt. I en arbejdsløshedsperiode, som vi har det i dag, virker det hårdt, at arbejdsløse skal indbetale til en fond, der end ikke udbetales som lovet.

I 1973 nedsattes en arbejdsgruppe med henblik på at forberede en pensionsreform, samtidig med at dette lovforslag, som skulle have indeholdt regler om udbetalingsformer, skulle behandles i denne samling. Hele lovgivningen på pensionsområdet er indviklet og ikke til at forstå for dem, det vedrører, nemlig pensionisterne. Vi har i socialudvalget fået at vide, at inden udgangen af 1974 kommer der en betænkning om forenklinger, om samordning mellem skat, boligsikring og indtægtsregulering og om en udvidet førtidspensionering, og først et år efter forestiller man sig at der kommer en betænkning om principperne i et forenklet fremtidigt pensionssystem. Hvilken grund er der — vil jeg godt spørge ministeren — til, at man nu udskyder dette? Er det, fordi arbejdet ikke er blevet færdigt i arbejdsgruppen, eller er det, fordi man fortsat ønsker at opkræve midler, i dag på 2 pct. af den

[Eva Gredal.]

skattepligtige indkomst, og undgå udbetalingerne for at undgå, at pensionisterne kommer til at bruge for mange penge?

Regeringens kønne ord om, at pensionisternes forhold ikke vil blive forringet, kan da ikke siges at blive opfyldt ved dette lovforslag. Skal vi på nogen måde drøfte dette forslag seriøst, må vi fra socialdemokratisk side forlange, at der sker en række yderligere ændringer i det fremsatte lovforslag. Vi er af den klare opfattelse, at vi ikke, som sagerne står i dag, kan afvente en pensionsreform. Pensionen er blevet udhulet gennem sammenfaldet af reglerne om boligsikring og skattebetaling. Vi vil derfor under udvalgsarbejdet stille forslag om forbedring af pensionerne på den måde, at beløb fra pensionsfonden kan bruges til sådanne forbedringer.

Mange partier har tit udtalt, at det er vigtigt for pensionisterne at kunne tjene noget ved siden af pensionen, uden at pensions-tillægget nedsættes. En fordobling af det beløb, der må tjenes, uden at pensionstillægget nedsættes, et af de krav, vi vil sætte som en betingelse for overhovedet at se på dette lovforslag. Derudover må også en række forenklinger, der kommer pensionisterne til gode, tages med. Vi kan ikke under nogen omstændigheder acceptere, at forbedringer til pensionisterne afhænger af en pensionsreform, som tilsyneladende er udskudt på uvis tid. Pensionisterne må have forbedringer i dag, deres pensioner er udhulet på alle leder og kanter.

Ib Andersen (FP):

Loven om den sociale pensionsfond finder vi i fremskridtspartiet er en af de love, der overhovedet aldrig skulle have set dagens lys. Den går ud på, at man skal give en tillægspension, hvilket i sig selv lyder meget tiltalende, men for det første er indbetalingerne til dette fond ikke andet end en camoufleret indkomstbeskatning — selv om disse penge godt nok indgår i et fond, hvorfra de med tiden udbetales som et tillæg til statspensionen — for det andet har man jo sideløbende for lønmodtagerne et lignende fond, nemlig Arbejdsmarkedets Tillægspension, som også skal udbetale et tillæg til statspensionen. Dette frimærkekassesystem, hvorefter man vil udbetale pensioner, er efter

fremskridtspartiets mening temmelig omstændeligt og enormt administrationskrævende.

Loven om den sociale pensionsfond så vi allerhelst ophævet, men da lovforslaget går ud på at udsætte udbetalingerne i 5 år, kan vi da tilslutte os dette, idet det dog er et skridt på vejen. Inden 1981 skulle vi gerne være nået så langt, at vi har gennemført en ordentlig ensartet pensionsordning, der udelukkende er baseret på en statspension med et lige stort beløb til alle pensionister. Den nuværende ordning med den graduerede statspension og diverse fremtidige tillægspensioner er jo ikke just administrationsbesparende. Det er også på den baggrund, fremskridtspartiet har fremsat lovforslag om ændring af folkepensionsloven, lovforslag nr. 63. Vi håber, folketingsret kan nå til enighed om at få lavet en folkepension, som vore folkepensionister kan forstå, og som er let at administrere.

Fremskridtspartiet kan altså som før nævnt tilslutte sig regeringens forslag om at udsætte effektueringen af loven i 5 år, i håb om at vi inden for overskuelig fremtid sammen vil kunne finde en løsning på pensionsproblemet, der er bedre end både den nugældende lov og de projekterede tilbygninger, som den foreliggende lov er et eksempel på.

Til slut vil jeg sige, at fremskridtspartiet vil give lovforslaget en velvillig behandling i udvalget, men vil dog forbeholde sig ret til eventuelt at fremsætte ændringsforslag om, at loven ophæves totalt.

Brixtofte (V):

Forslaget er et led i forligsaftalen mellem de seks partier, der fik vedtaget skatteletelsen fra 1. januar. I forligsaftalen står, at forligspartierne er enige om, at påbegyndelsen af udbetalingen fra den sociale pensionsfond skal udskydes fra finansåret 1976-77 til 1981-82.

I 1970 blev loven om den sociale pensionsfond vedtaget. Ifølge denne lov skal alle, indtil de fylder 67 år, betale 2 pct. af den skattepligtige indkomst i særligt folkepensionsbidrag. Midlerne fra det særlige folkepensionsbidrag henlægges til en fond, der anbringes i obligationer. Efter loven fra 1970 var det meningen, at der i denne folketings-samling skulle fremsættes lovforslag om

[Brixtofte.]

gradvis gennemførelse af tillægspension fra 1976. Endvidere var det meningen, at hele det særlige folkepensionsbidrag skulle anvendes til tillægspension fra 1982. I det lovforslag, vi behandler, foreslås, at et forslag til lov om tillægspension først skal fremsættes i folketingsåret 1979-80. Endvidere udskydes tidspunktet for den fulde anvendelse af folkepensionsbidraget fra 1982 til 1987.

Forslaget er en videreførelse af den sanering af økonomien, som regeringen har sat i gang. Virkningerne af lovforslagets vedtagelse vil være overordentlig gunstige for pengepolitikken. Obligationsmarkedet vil i de kommende år styrkes ganske væsentligt til gavn for renten og dermed til gavn for investeringerne i Danmark. I 1976-77 vil besparelserne udgøre næsten 1 mia kr., og et par år senere vil der være tale om besparelser på 2 mia kr. om året.

Til ingen overraskelse kan venstres folketingsgruppe på denne baggrund anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Gudme (RV):

Det radikale venstre støtter naturligvis det fremsatte lovforslag. Det er en del af det forlig, som seks partier indgik i september måned, og vi overholder de forlig, vi indgår. Vi gør det så meget desto lettere her, fordi det sådan set er et af de nemmeste punkter i forliget. Her tager man jo ikke velerhvervede rettigheder fra nogen borgere, men her gør man det modsatte, man udskyder noget, som de måske kunne have haft en forventning om.

I 1970 havde man altså den forventning, at vi i 1974-75 med virkning fra 1976 skulle være i stand til at gennemføre en fuldstændig tillægspensionering med en udgift på 1 mia kr. for samfundet til følge. Det er jo altid nemmere, når det er noget, der ligger en 5-6 år fremme, at sige: det får vi nok råd til til den tid. I dag står vi altså og kan konstatere, at det har vi ikke råd til, og derfor træffer vi nu beslutning om at udskyde det i 5 år. Så må vi jo håbe, at vi om 5 år har råd til det, som vi i dag ikke har råd til.

Karen Thuroe Hansen (KF):

Som et led i det økonomiske forlig om besparelser på statens udgifter foreslår soci-

alministeren her, at man skal udskyde tidspunktet for fremsættelse af lovforslag om tillægspension i 5 år til folketingssamlingen 1979-80. Dette vil jo medføre, at udbetaling af den særlige tillægspension, som skulle begynde gradvis fra 1976, udskydes til 1981 og først får fuld virkning fra 1987.

I bemærkningerne til lovforslaget anfører ministeren, at der er tale om besparelser helt op til omtrent 1 mia kr. i finansårene 1976-77, 1977-78 og 1978-79 og på ca. det dobbelte beløb i de følgende to finansår. Det er naturligvis en besparelse i statens udgifter, hvis man da kan kalde en udskydelse for en besparelse.

Som et af de forligspartier, der har været med til at gennemføre regeringens spareforslag, vil vi også gerne støtte dette forslag. Det er mit håb, at det nedsatte udvalg, der skal arbejde med en forenkling af den nuværende sociale pensionslov og ligeledes med tillægspensionsordningen, kan fremskynde sit arbejde så meget, at der, som ministeren også siger det i fremsættelsestalen, kan fremsættes lovforslag i den nuværende folketingssamling.

Vi tilsiger en positiv udvalgsbehandling og kan gå ind for forslaget.

Ingolf Knudsen (CD):

Jeg skal blot meddele, at centrum-demokraterne kan støtte forslaget.

Kurt Brauer (SF):

Det er asocialt, det er lommetyveri, det burde meldes til politiet. SF er ikke med.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan tilslutte sig det foreliggende lovforslag om udsættelse af udbetaling fra pensionsfonden i 5 år. Det er, som det allerede er nævnt adskillige gange, en forudsætning for de skattelettelser, som forliget indeholder.

Fru Eva Gredal talte en hel del om de udhulede pensioner, og at man trængte til en samordning af forskellige sociale foranstaltninger. Det kan vi egentlig slutte os til, specielt dette med, at det burde være muligt at tjene mere for pensionisterne, uden at det gik ud over tillægget.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi må selvfølgelig vende os på det allerskarpeste mod dette lovforslag, der er et led

[Hanne Reintoft.]

i regeringens sparebestræbelser. Det har som andre sparelove selvfølgelig det sædvanlige asociale tilsnit; man vil spare over for dem, der ingen spareevne har, og man rammer samtidig dem, der har vanskeligt ved at øve pression og protestere over for regeringen.

Det bliver meget groft, når det er en éngang lovsikret og stærkt nødvendig rettlighed, man inddrager, og allergrovest bliver det, når man sammenligner med, hvad socialministeren i den tidligere VKR-regering sagde, da lovforslaget blev gennemført. Den daværende socialminister, nu justitsminister, var også fra partiet venstre, og jeg synes faktisk, man udøver et bedrageri, i hvert fald et moralsk bedrageri, over for befolkningen.

Jeg argumenterede i folketingssamlingen 1969-70 mod lovforslaget om en social tillægspension. Dengang som nu var vi modstandere af, at også den sociale lovgivning bliver brugt til disse fondsdannelser, der dels er en øget beskatning af befolkningen og dels som regel skal anvendes til at imødekomme et kapitalbehov, der tilgodeser helt andre befolkningsgrupper end dem, der får lov at betale.

Jeg understregede samtidig, at det, vi ønskede dengang, og som vi også ønsker i dag, var en virkelig pensionsreform. En sådan er ikke gennemført. Det er meget beklageligt og højaktuelt for øjeblikket, hvor de sociale pensioner er alvorligt udhulede af prisstigninger og inflation. Samtidig er der uhensigtsmæssige skatteregler og mangelfulde støttelove.

Jeg husker tydeligt, og jeg har kontrolleret det i Folketingstidende, at den daværende socialminister modsagde mig, for det blev hævdet, at man ikke gennemførte denne lov blot for at øge skattetrykket, men for at foretage en opsparring, der var nødvendig, hvis vi skulle have sådan en pensionsreform — og det indrømmede fru Nathalie Lind var nødvendigt. Det var ganske klart, sagde hun, efter VKR-regeringens opfattelse nødvendigt, at man øgede opsparringen, hvis pensionerne skulle forhøjes. Nu er opsparringen gennemført, pensionerne trænger mere end nogen sinde til at blive forhøjet, og befolkningen — som sædvanlig den ikke særlig godt lønnede skatteydende del af befolkning-

gen — har lavet det økonomiske grundlag, der kunne gøre i hvert fald en vis tiltrængt forhøjelse mulig. Nu inddrager man så de lovede ydelser til nogle af vort samfunds hårdest trængende, selv om man har skatte-kronerne.

Justitsministeren undrede sig forleden dag med velkendt forargelse over, at jeg i anden forbindelse ikke syntes, at en ministeriel garanti udtalt fra folketingets talerstol var tilstrækkelig for at være sikker på, at noget blev gennemført. Jeg synes nok, dette lovforslag bekræfter, at ministerløfter, og ikke mindst løfter fra venstreministre, er flygtige som vinden og faktisk ikke duer til noget som helst, når ret og skel skal gøres.

Flygaard (DR):

Da mit partis ordfører i denne sag er forhindret i at være til stede her i dag, skal jeg blot meddele, at vi støtter det foreliggende lovforslag.

Birgit Busk (U):

Loven om den sociale pensionsfond med dens bestemmelse om, at der fra 1976 frem til 1982 skal indføres en tillægspension til folkepensionen, er et af de få områder, hvor vi i den sociale lovgivning har prøvet at indføre princippet om, at man kan forsikre sig mod følgerne af den indtægtsnedgang, som ganske naturligt kommer med alderen.

Mit parti, de uafhængige, ønsker dette forsikringsprincip udbygget på mange andre områder. Vi finder, det er sundt, at mennesker i den arbejdsdygtige periode af deres liv selv i så vid udstrækning, som det er dem muligt, er med til at betrygge deres alderdom.

Dette sker ikke fuldt ud gennem tillægspensionen, men der opkræves dog immervæk 2 pct. af alle skattepligtige indkomster som forsikringspræmie. Dette er ikke mindst en ordning, som er af interesse for hele den del af vor befolkning, der ikke som de offentlige tjenestemænd er dyrtidssikrede i pensionsmæssig henseende, men som tværtimod må se værdien af deres opsparring formindsket år for år på grund af inflationen.

Jeg er helt klar over, at forslaget skal ses som en offentlig spareforanstaltning, men jeg vil gerne bede socialministeren og regeringen overveje, hvorledes man vil stille sig i et tilfælde, hvor et privat forsikringselskab

[Birgit Busk.]

år efter år opkrævede præmier til en forsikring og derefter nægtede at udbetale forsikringsbeløbet til de mennesker, der havde indbetalt præmierne. Det er jo faktisk det, ministeren foreslår at staten skal.

Jeg kan kun betragte forslaget som et meget alvorligt slag mod princippet hjælp til selvhjælp. Det slår hul i forsikringsprincipperne, det er en udfordring mod de mennesker, som gerne vil klare sig selv også i alderdommens dage. Jeg kan desværre ikke medvirke til dets gennemførelse.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Må jeg sige tak til de ordførere, der har givet forslaget deres tilslutning. Det er jo den største del af ordførerne, der har gjort dette.

Fru Eva Gredal nævnte specielt med hensyn til pengenes anbringelse, at man i socialdemokratiet havde andre tanker i sin tid og ville have pengene anbragt på en anden måde. Pengene bliver anbragt ved at købe de på markedet værende obligationer; dermed medvirker de til en forbedring af situationen på obligationsmarkedet, og derved kommer de erhvervslivet til gode, og derved kommer de også beskæftigelsen til gode.

Den arbejdsgruppe, som er nedsat med det formål at forberede en tillægspension og i øvrigt arbejde med forenklinger af de bestående regler, mener jeg fortsat skal arbejde videre med problemerne, i første række naturligvis forenklinger og forbedringer i det bestående system og derefter også, således at man til sin tid har i god tid en virkelig baggrund for at finde ud af, hvordan den fremtidige tillægspension eventuelt kan etableres.

Det bliver sagt, at vort nuværende pensionssystem udhules dag for dag af prisstigninger. Naturligvis øver prisstigninger en virkning på hele spørgsmålet, det gør de også på så mange andre ting, inflationen skader på mange andre områder, også på lønområdet, men pensionistområdet er dog trods alt bedre dækket af dyrtidsreguleringen, end f. eks. lønningerne er.

Hvordan vi finder frem til regler, så det i højere grad kan betale sig for pensionister at have et arbejde, efter at de er gået på pension, er noget, der interesserer mig meget og optager mig meget, og jeg vil gerne være med

til, om vi kan finde frem til en forbedring på dette punkt.

Til fremskridtspartiets repræsentant vil jeg sige: man kan jo have den opfattelse, at loven burde ophæves, men det er nu alligevel således, at vi har krævet disse penge ind, man har forudset en forbedring af pensionen efter andre kriterier end dem, der blev brugt, da loven blev vedtaget, og det er jo knap så enkelt, som man tror: at man bare kan sætte sådan noget ud af kraft. Der vil jo i alle tilfælde også være det problem, at i så fald skulle disse midler på en eller anden måde fordeles eller indgå i statskassen, eller hvad man ville; det har vi også i andre tilfælde haft inde på livet i forbindelse med forslag.

Men jeg takker for tilslutningen til forslaget.

Til de øvrige: ja, jeg forstår, at man fra SFs og fra kommunisternes side er utilfreds med dette forslag, men til bemærkningen om, at en udskydelse er asocial osv., må jeg dog sige, at tanken med en tillægspension var jo, at alle skulle betale en lige stor procentdel af indkomsten, og alle skulle så have — det tror jeg da — en pension, der stod i forhold dertil, så det rammer ikke specielt folk med lave indkomster, men rammer naturligvis også dem.

At opsparring var nødvendig i 1970 og var en væsentlig grund til, at man fik loven vedtaget, er jeg ikke i tvivl om, men jeg er heller ikke i tvivl om, at behovet for opsparring i 1974 og 1975, hvor vi har et handelsbalanceunderskud, er langt større, er endnu større, end det var i 1970.

Til fru Birgit Busk, der spørger, hvad der ville ske, hvis et privat forsikringselskab foretog en lignende manøvre, kan jeg kun sige, at de har jo ikke det ansvar for det samlede samfund, som folketetinget har eller regeringen har; og derfor er situationen en anden, når det er staten, der fremsætter eller gennemfører en ordning som denne her. Et privat forsikringselskab, som er baseret på privat profit, ville naturligvis ikke kunne få de samme vilkår.

Ib Andersen (FP):

Jeg vil lige gøre en bemærkning til modstanderne af lovforslaget, især til fru Hanne Reintoft, der slog et meget stærkt slag for, at vi trænger til en virkelig pensionsreform,

[Ib Andersen.]

at pensionen mere end nogen sinde trænger til at blive forhøjet. Vi kan vel ud fra disse udtalelser betragte det som givet, at fru Hanne Reintoft vil støtte fremskridtspartiet i det lovforslag, vi har fremsat, lovforslag nr. 63, om forhøjet og ensartet folkepension.

Til socialministeren vil jeg gerne lige kommentere, hvorfor vi foreslog loven ophævet. Det var, fordi de penge, der er i fondet, skulle bruges til at være med til at finansiere det ensartede folkepensionsforslag, som vi har lagt på bordet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om lægemidler.

(Lovforslag nr. 29. Fremsat 16/10 74).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Camre (S):

Der er her tale om et lovforslag, som er en genganger fra forrige folketingssamling, hvor det ikke nåede at blive færdigbehandlet.

Partierne valgte i det folketingsudvalg, der arbejdede med lovforslaget, at give nogle ganske grundige vejledende udtalelser i den beretning, som blev afgivet, således at ministeren ad den vej havde mulighed for at se, hvor partierne stod, og således at ministeren kunne have en mulighed for, hvis han ønskede det, at rette forslaget til, således at det havde en større chance for at samle et flertal i folketingssalen i denne samling.

Ministerens har nu valgt at fremsætte lovforslaget uændret, og jeg forstår af frem-

sættelsestalen, at det er ministerens hensigt så at stille nogle forskellige ændringsforslag, når vi er kommet i gang med udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne sige, at jeg på mit partis vegne kan takke ministeren for tilsagnet om at se på priskontrolreglerne, således som ministeren bebuder det i fremsættelsestalen.

Derimod vil jeg nok sige, at vi ikke er så tilfreds med den manglende imødekommenthed over for spørgsmålet om at ændre i lovforslaget på det punkt, der vedrører navnene på lægemidler; det er spørgsmålet om, hvorvidt etiketter, emballage osv. skal angive såvel fællesnavn som det særnavn, altså det kunstnavn, fabrikanten har fundet på til varen. Vi havde gerne set, at de tilsagn, som var givet i de tidligere bemærkninger til lovforslaget om, at det skete med lige stor skrift som et minimum, blev stående. Men jeg forstår nu, at ministeren ikke har til hensigt at følge den formulering, som var indeholdt i bemærkningerne om, at det ville blive administreret på denne måde, uanset at lovtæksten ikke indeholdt egentlige bestemmelser derom.

Vi har jo i vores udtalelse i beretningen formuleret et forslag på dette område, som vi synes er godt, og det vil vi tage op igen.

Jeg forstår også af ministerens fremsættelsestale, at ministeren stadig væk sætter spørgsmålstejn ved, hvorvidt der er behov for en statslig lægemiddelinformation, uanset at det udvalg, der har behandlet dette spørgsmål under sundhedsstyrelsen, faktisk har foreslået det. Vi mener, det er ønskeligt, og det vil vi også gerne se på i udvalget.

Så mangler vi i de bemærkninger, ministeren i øvrigt gør til forslaget, ministerens stilling til vores ønske om at formulere lidt stærkere betingelser for godkendelse af lægemidler; vi har nævnt — jeg nævnte det også i min ordførertale i sidste samling — at det, det drejer sig om, er, om lovforslaget direkte i teksten skal sige, at en betingelse for godkendelse er, at det pågældende lægemiddel frembyder en behandlingsmæssig fordel eller imødekommer et særligt medicinsk behov. Det vil vi altså gerne drøfte i udvalget igen.

Endelig er der spørgsmålet om hele lovens administration. Den er jo temmelig udviklet. Der skal nedsættes et farmakopénævn og et registreringsnævn og et bivirk-